

A békéltető eljárások során is találkozunk olyan esetekkel, amikor a Fogyasztók tartozását már nem az eredeti jogosult (pl. valamilyen szolgáltatást biztosító cég) követeli, hanem egy ún. követeléseket behajtó cég. A tartozást általában engedményezik, „eladják” ezeknek a cégeknek, akik ezután felszólítják a tartozással rendelkezőket (a kötelezetteket) a tartozás megfizetésére. Nem egyformán ítélik meg ezeknek a szervezeteknek a tevékenységét a „szenvető felek”, és találkozhatunk olyan megjegyzésekkel is, hogy már szinte „zaklatásnak” minősíthető a behajtó cég magatartása.

A bírósági gyakorlatban is előfordulnak ezzel kapcsolatos esetek, egy ilyennek – a Kúriáig eljutott pernek – a „konklúzióját” tették közzé a Közigazgatási-Gazdasági-Döntvénytárban (KGD).

Megosztjuk az olvasóközönséggel a teljes közzétett szöveget:

„KGD2016. 49.

Ha a követelésbehajtással foglalkozó cég rendszeresen, az adósság fizetésére ösztönző SMS-eket és nyílt levelezőlapot küld a fogyasztóknak - az összes körülmény vizsgálata alapján -, az nem feltétlenül minősül agresszív kereskedelmi gyakorlatnak. [1996. évi CXII. tv. 1. §, 3. §; 2008. évi XLVII. tv. 2. §, 4. § (1) bek., 8. § (1) bek.; 1952. évi III. tv. 339/A. §]¹

[1] Az irányadó *tényállás* szerint a felperes, mint követelések megvásárlását és érvényesítését üzletszerűen végző gazdasági társaság 2011. január 1. és 2011. december 31. között pénzügyi szolgáltatásból eredő tartozással érintett, 61 516 fogyasztót összesen 123 769 esetben keresett meg SMS-üzenetben. Ugyanezen időszakban „Saját érdekében azonnali visszahívását várjuk ...” tartalommal 163 368 db piros vagy zöld színű nyílt levelezőlapot küldött fogyasztóknak, akik közül 31 650 fogyasztónak volt pénzügyi szolgáltatásból eredő tartozása.

[2] Az *alperes* 2011. szeptember 22-én hivatalból indított célvizsgálatának eredményeként, a 2012. október 30. napján kelt határozatában a három rövid szöveges üzenettel, valamint a nyílt postai levelezőlapokkal megvalósított tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat miatt a jogsértő magatartás további folytatását megtiltotta, és a felperest összesen 10 000 000 Ft összegű fogyasztóvédelmi bírsággal sújtotta.

[3] A *felperes keresetében* elsődlegesen az alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát, annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan a bírság összegének mérséklését kérte. A határozattal szemben eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is támasztott.

[4] Az *elsőfokú bíróság* a felperes keresetét elutasította. Alaptalannak találta az ügyintézési határidővel, a felperes észrevételezési joga gyakorlásának hiányával, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) alapelveinek sérelmével, a tényállás tisztázatlanságával kapcsolatosan kifejtett felperesi kifogásokat. Osztotta az alperes álláspontját az áru fogalmának, a kereskedelmi gyakorlatnak, az ügyleti döntésnek a minősítését illetően. Egyetértett az alperessel abban is, hogy egy átlagfogyasztó nincs tisztában azzal, hogy nem fizetés esetén pontosan milyen jogkövetkezmények érhetik, és hogy az érintett fogyasztói csoport eleve érzékeny, kiszolgáltatott helyzetben van. Felszólítások nélkül is rossz pszichés állapotuk miatt lényegesen könnyebb őket arra késztetni, hogy eltérő ügyleti döntést hozzanak, lényegesen könnyebb rájuk olyan hatást gyakorolni, amely eltéríti őket

---

¹ Megjelent: Közigazgatási-Gazdasági Döntvénytár 2016/3/51.

eredeti szándékuktól. Elfogadta, hogy az alperes által kiemelten minősített kifejezések azt a képzetet kelthették a fogyasztóban, hogy a felperes hatóságként jogosult kényszerintézkedéseket foganatosítani, a nyílt levelezőlapok pedig azt, hogy a tartozásuk tényét bárki megismerheti. A levelezőlapot - színe és tartalma miatt - egyértelműen alkalmasnak minősítette arra, hogy a fogyasztókra nyomást gyakoroljon, őket szándékuktól eltérő döntés meghozatalára készítse.

[5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, melynek elbírálása során a *másodfokú bíróság* az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az alperes határozatát hatályon kívül helyezte. A jogerős ítélet indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárásjogi kérdésekben helytálló jogi következtetésekre jutott. A belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) és a jogalkotói akarat szempontjából is helyesen elemezte és döntötte el a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 1. § (1) és (3) bekezdései, 2. számú melléklet 10.2. és 10.3. pontjai alapján az alperes hatáskörét, a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 2. § a), c), d), h) pontjainak az Irányelvvel azonos normatartalmát. Hangsúlyozta, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2010. évi CLVIII. törvény (a továbbiakban: Psztv.) 4. § (1) bekezdés c) pontja szerint az alperes jogosult volt a Hpt. hatálya alá tartozó tevékenységek fogyasztóvédelmi szempontú ellenőrzésére. Kifejtette, hogy a felperesi üzletszabályzat 1. pontja szerint a felperes a követelés felvásárlásával kerül jogviszonyba azon jogi és természetes személyekkel, amelyek/akik a megvásárolt követelések tekintetében fizetésre kötelezettek. Az ellenszolgáltatásra jogosult és a követelés felvásárlója közötti szerződés az eredeti kötelelem tárgyát és a követelések jogcímét nem változtatta meg. Ezért az ellenszolgáltatásként pénzzolgáltatásra kötelezett felel meg az Fttv. 2. § a) pontjában meghatározott fogyasztó ismérvének, míg a követelés felvásárlójának a tevékenysége beleillik a d) pont szerinti kereskedelmi gyakorlat, a kapcsolattartása pedig az e) pontban szabályozott kereskedelmi kommunikáció fogalomkörébe.

[6] A másodfokú bíróság a felperesnek a Ket. és a Psztv. eljárási rendelkezései sérelmére vonatkozó kifogásai kapcsán minden tekintetben osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen tárta fel a jogvita eldöntésénél irányadó tényállást, ám a jogkérdést tévesen ítélte meg. A másodfokú bíróság az Fttv. 8. §-ában meghatározott agresszív kereskedelmi gyakorlat törvényi tényállásának vizsgálata során az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi álláspontot alakított ki. Kifejtette, hogy az agresszív kereskedelmi gyakorlat általános tilalmát az Irányelv 8. és 9. cikke, valamint a 2. cikk j) pontja tartalmazza, ezzel összhangban került kialakításra a nemzeti szabályozás, az Fttv. 8. §-a. Az Irányelv preambuluma 6. pontja a szabályozási cél mellett rögzíti, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat követelményeinek jelentősnek kell lennie, egyben elismeri, hogy egyes esetekben ez a hatás elhanyagolható. Ezért az Irányelvvel összhangban a jogalkotó az Fttv. 8. §-ában pontosan meghatározta azokat az elemeket, amelyeket a bíróságnak a törvényi tényállás megvalósulásához egyenként és összességükben gondosan vizsgálnia kell.

A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a felperes követelések megvásárlását és behajtását végezte, olyan szerződésekbe lépett be, amelyek teljesüléséhez olyan ellenszolgáltatások teljesítése hiányzott, amelyek tekintetében a teljesítési határidő már lejárt. Nem volt kérdéses, hogy ezekben az esetekben az adós szerződéssel kapcsolatos döntési lehetősége beszűkült, azonban az nem hiányzott teljesen. A másodfokú bíróság az Fttv. 4. §-ának értelmezése körében rámutatott arra,

hogy amennyiben a kereskedelmi gyakorlat a fogyasztók meghatározott csoportjára irányul, akkor az adott csoport átlagának magatartásához kell viszonyítani az átlagfogyasztó fogalmát az adott áru természetének értékelése mellett. A fogyasztói csoport természetét illetően a másodfokú bíróság egyetértett a felekkel abban, hogy az olyan érzékeny fogyasztói csoport, amelynek tagjai késedelembe estek, akik a mulasztásukból adódóan eleve a tartozásuk pszichés nyomása alatt állnak. Ugyanakkor ennek a fogyasztói csoportnak sajátossága az is, hogy tagjai tisztában vannak azzal, hogy tartozásuk áll fenn, helyzetüknél fogva tájékozottabbak e körülmény következményeit illetően. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a per tárgyát képező felhívások előzményéhez szorosan hozzátartozott, hogy az iratok közt elfekvő „Megállapodás peren kívüli fizetési ütemezésre” vonatkozó mintaszerződésben részletesen szerepelt, hogy ha az adós az ütemezett fizetési kötelezettségének nem tesz eleget, a tartozása azonnal esedékessé válik, a részlet elmulasztása pedig jogi eljárást von maga után. Tehát a kifogásolt felperesi felhívások nem voltak minden előzmény nélküliek, azok a fogyasztókat nem érték teljesen felkészületlenül, ennek a körülménynek pedig a fogyasztó tudatállapotának - a fogyasztói csoport átlagmagatartásának - megítélésénél súlyozott jelentősége volt. Ezt az alperes nem értékelte, holott a vizsgált törvényi rendelkezés szerint valamennyi tényszerű körülményre, és az adott helyzetre is figyelemmel kell lenni. A másodfokú bíróság a szenzitív fogyasztói csoport tájékozottságának megítélésénél mindezt figyelembe vette és ennek fényében vizsgálta a felperes magatartását. Megállapította, hogy az alperes a felperes által szolgáltatott adatokat elfogadva a tényállást feltárta, azaz, hogy összességében a vizsgált évben hány fogyasztó mennyi SMS-t, illetve levelezőlapot kapott, valamint azt, hogy az SMS-eket a felperes naponta kétszer is megküldhette. Ez utóbbi lehetőséget minősítette az alperes jogsértő magatartásnak, ami alapvetően hibás álláspont, mert a tényállás része csak olyan tény lehet, amely létező, a valóság - azaz a felperesi magatartás ténylegesen megvalósult - mozzanata. A lehetőség nem tény, ezért nem volt jogi relevanciája annak, hogy a felperes mit tehetett volna. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az első SMS-ben és levelező lapon a felperes arra hívta fel a fogyasztót, hogy saját érdekében azonnal hívja vissza. A felperes határozottan és egyértelműen fogalmazott, kétségtelenül azonnali válaszreakciót kért. A „saját érdekében” szóhasználatnak valóban van utalóan készítő jellege, de ezzel együtt nem volt megállapítható, hogy ez olyan fenyegető vagy félelemkeltő hatású, amely alkalmas a fogyasztó tudatállapotának jelentős befolyásolására, ezáltal a jogsértés megállapítására. A második SMS-ben a felperes azt közölte a fogyasztóval, hogy a részletfizetés esedékessé vált, ezért a jogi eljárás elkerülése végett fizessen határidőben. Nem vitatta a másodfokú bíróság, hogy volt súlya annak, hogy az adós olyan tartalmú értesítést kapott, amely a jogi procedúrát említette, de tény, hogy a már lejárt tartozású, fizetési kedvezményben részesült fogyasztó az SMS-ben foglaltakról már korábban tudott, annak tartalma őt nem érthette váratlanul, mint ahogyan az sem, hogy a felperesnek jogában állt a követelés behajtása érdekében jogi utat választani. Az alperes a hangsúlyt a jogi eljárással történő fenyegetésre helyezte, holott a szókapcsolat a „jogi eljárás elkerülése” volt. A vizsgált SMS tartalma, a kifejezésforma egyáltalán nem keltett fenyegető, kényszerítő, ijesztő hatást, olyat, amely az adóst a visszafizetéssel kapcsolatos döntésében jelentősen megzavarta volna.

A másodfokú bíróság a harmadik SMS-t határesetnek ítélte. Ez az SMS kérdésformát öltött, arra várt választ, hogy az adós szeretné-e, ha vele szemben kényszerintézkedéseket foganatosítana a felperes. A másodfokú bíróság a kapcsolatnak ezzel a szóhasználattal történő felvételét nem tartotta korrektnek. A közlés pontatlansága következtében a felperes valós jogosítványai tekintetében félreértésekre adhatott okot, és figyelemmel arra, hogy a címzettek egy különösen érzékeny fogyasztói csoporthoz tartoztak, a megfogalmazást méltatlannak és a jövőben kerülendőnek találta. Azonban a társadalmi konvencióknak meg nem felelő kifejezési formáján túl a bíróságnak a közlés

tartalmi szempontú vizsgálatát kellett elvégeznie. Azt kellett vizsgálnia, hogy e közlésben az agresszív kereskedelmi gyakorlat törvényi fogalmának elemei tetten érhetők-e. A másodfokú bíróság megállapítása szerint erre a közlés nem volt alkalmas. Ebbe a fogyasztói csoportba tartozó adósnak - éppen a csoportra jellemző tájékozottság általában elvárható figyelmességénél és körütekintésénél fogva - tisztában kellett lennie azzal, hogy a követelést felvásárló nem hatóság, az általa használt kifejezés pedig nem jelenti fizikai erőszak alkalmazását. Az SMS tartalma, szóhasználata ezért nem torzíthatta oly módon az adósok tudatát, ítélőképességét, hogy képtelenek lettek volna helyzetük, lehetőségeik átlátására, ezért az áruval kapcsolatos választási vagy magatartási szabadságuk nem volt jelentősen korlátozva.

A felperes által kiküldött nyílt levelezőlapok kapcsán azt állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az alperes az azok piros színében megjelenő kommunikációt értékelte úgy, mint a jogsértés megállapítására alkalmas körülményt. A másodfokú bíróság ezzel szemben nem ítélte jelentős nyomásgyakorlásnak azt, hogy a felperes az adósokkal nyílt levelezőlapon is kapcsolatba lépett. A kézbesítési szabályokból következően az abban foglalt üzenet a címzetthez az általa megadott címre jut el, így azt kell vélelmezni, hogy csak az olvassa, akinek a felperes szánta. A kapcsolatfelvételnek ez a választott módja önmagában nem jelentett burkolt fenyegetést, nem volt alkalmas a fogyasztó lelki állapotát olyan mértékben torzítani, hogy a helyzetét, döntési lehetőségeit ne tudta volna objektíven felmérni.

A másodfokú bíróság összességében hangsúlyozta, hogy egy adósság behajtásával foglalkozó vállalkozás jogosult úgy nyomást gyakorolni az adósaira, hogy őket az adósság visszafizetése érdekében folyamatos megkeresésével zavarja, pszichés nyomás alá helyezi. A perbeli esetben a felperesnek az adósokkal folytatott levelezésében, SMS-eiben nem volt fellelhető olyan elem, amely agresszív kereskedelmi gyakorlatnak minősült volna, esetében ügyleti döntést befolyásoló agresszív kereskedelmi gyakorlat nem volt igazolható, erre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatva az alperes jogsértő határozatát hatályon kívül helyezte.

[7] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be *felülvizsgálati kérelmet*, melyben annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő döntés hozatalát, vagyis az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sértette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdését, mert indokolása hiányos, a Pp. 339/A. §-át, mert olyan állításokat kezelt tényként, melyek a hatósági eljárásban nem nyertek bizonyítást, illetve ebben a körben az ítélet iratellenes is volt - nem a határozat tényleges tartalmát értékelte -, továbbá az Fttv. 2. § d) és e) pontját, 4. § (1) bekezdését, és 8. §-át is sértette, mert a bíróság tévesen értelmezte ezen rendelkezéseket. Az alperesi álláspont szerint a jogerős ítéletben rögzített jogértelmezés alapvetően azért volt téves, mert az irányadó jogi fogalmakat - kereskedelmi kommunikáció, kereskedelmi gyakorlat, átlagfogyasztó, érzékeny fogyasztói csoport, fogyasztói magatartás - a bíróság téves tartalommal alkalmazta az Fttv. 8. §-ának értelmezése során. Hangsúlyozta, hogy az Fttv. 4. § (1) bekezdésének utolsó fordulata nem a szenzitív csoport átlagos tagjának tájékozottságát, hanem a rá jellemző magatartás vizsgálatát, figyelembevételét teszi a jogalkalmazó kötelezettségévé. A szabályozás céljával és logikájával ellentétes az a jogértelmezés, amely alapján a szenzitív csoport tagjai nem fokozottabb védelemre érdemesek, hanem az átlagfogyasztóhoz mérten nagyobb fokú tájékozottságot kellene esetükben vélelmezni, ami kizárhatná az egyébként tényállásszerű agresszív kereskedelmi gyakorlat megállapíthatóságát. Tény, hogy a felperes követelések vásárlásával és szükségképpen behajtásával foglalkozott, azonban ebből nem az következett, hogy rá nézve - ügyfelei fokozottabb tájékozottsága miatt - kevésbé irányadók a törvény mindenkire kötelező, és a magatartási kódex önként vállalt normái. Az alperes arra is hivatkozott, hogy nem volt igazolt ténybeli alapja annak a jogerős ítéleti megállapításnak, hogy megelőzően (a jogellenes

tartalmú SMS-ek és nyílt levelezőlapok elküldése előtt) a felperes részletes tájékoztatást adott volna az adósoknak arról, hogy milyen jogaik, lehetőségeik vannak, illetve, hogy megelőzően megküldte volna a peren kívüli fizetési ütemezést. Az alperes kifogásolta, hogy a jogerős ítélet nem csak arra nem adott választ, hogy a felperes ellentmondásos és bizonyítatlan előadását miért kezelte tényként, de arra sem, hogy a határozatban rögzítettekkel szemben annak a bíróság miatt tulajdonított a jogi tényállást érintő súlyozott jelentőséget. Az alperes megítélése szerint a hibás ítéleti álláspont kiindulópontja az lehetett, hogy a bíróság a kereskedelmi gyakorlatot az adott vállalkozás kereskedelmi kommunikációi összességeként értékelte, azonban ez az Fttv. 2. § d) és e) pontjában foglalt törvényi meghatározással ellentétes. Hiányolta az alperes, hogy a bíróság a határozat tartalmi megállapításainak értékelése során nem tett eleget indokolási kötelezettségének. A jogerős ítélet deklarálta, hogy se a szóhasználat, se a kapcsolatfelvételi mód, se a színhasználat nem valósított meg (önmagában) agresszív kereskedelmi gyakorlatot, azonban adós maradt mindezek együttes értékelésével, noha maga is rögzítette, hogy valamennyi tényszerű körülmény vizsgálata szükséges. Kiemelte, hogy a fogyasztó által tanúsított magatartás egy olyan döntési folyamat eredménye, amely az erre hatást gyakorló tényezők sokszínűsége alapján értékelhető. A fogyasztói döntést nem lehetett tisztán racionális megfontolás eredményének tekinteni, hiszen megszületésének kialakulásában más tényezők is szerepet játszottak, ezért sem lehetett ügydöntő jelentősége a fogyasztónak korábban adott tájékoztatásnak akkor sem, ha bizonyított lett volna. Nem csak az a magatartási elem jogellenes, amely kizárólagosan meghatározza a fogyasztó döntését, hanem minden olyan megnyilvánulás és felhasznált egyéb eszköz is, amely érdemben kihatással van a folyamat egészére, ezért nem lehetséges a kereskedelmi kommunikáció egyes jellemzőit egymástól függetlenül értékelni, és azokról megállapítani, hogy önmagukban nem alkalmasak a jogsértés megvalósítására. Az alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

[8] A *felperes felülvizsgálati ellenkérelme* a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

[9] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[10] A *Kúria* álláspontja szerint az eljáró bíróságok megfelelő alapossággal feltárták és rögzítették ítéleteik indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból a másodfokú bíróság a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával helytálló jogi következtetést vont le, azzal a *Kúria* is egyetértett.

Kiemelte a *Kúria*, hogy a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

[11] A *Kúria* a felülvizsgálati kérelem tartalmi elemzése során megállapította, hogy abban az alperes lényegében a másodfokú bíróság anyagi jogi mérlegelési tevékenységét támadta, amely a felülvizsgált közigazgatási határozat jogszabálysértő voltának megállapításához vezetett. Ebből volt levezethető és vizsgálható a felülvizsgálati kérelemben állított egyéb jogsértés is.

[12] A *Kúria* megállapította, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által helyesen feltárt tényállás alapján alkalmazott anyagi jogi jogszabályok mérlegelése eredményeként hozta meg jogerős ítéletét.

Ítéletének indokolásában a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelő indokát adta döntésének. A jogerős ítélet indokolása tartalmazta az alkalmazott jogszabályi rendelkezések megjelölését, a keresettel támadott határozat jogszerűségi felülvizsgálata során feltárt tényeket, körülményeket, bizonyítékokat, a mérlegelési tevékenységről minden egyes momentum tekintetében részletesen számot adott. Hiányosság, okszerűtlenség, logikátlan érvelés, ellentmondásosság vagy irratellenesség e tekintetben sem volt megállapítható. A jogerős ítélet indokolása tehát a Pp. 221. § (1) bekezdésében rögzített kívánalmaknak maradéktalanul megfelelt.

[13] A Pp. 339/A. §-a értelmében a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. Az alperes által megjelölt ezen jogszabálysértés nem volt a jogerős ítéletben tetten érhető. Nem merült fel olyan jogszabályi rendelkezés, vagy tény és körülmény, amely nem került a jogerős ítéletben alkalmazásra, illetve értékelésre.

[14] Az alperesnek az Fttv. megjelölt szakaszai sérelmére vonatkozó okfejtése kapcsán a Kúria elsődlegesen az Fttv. 4. § (1) bekezdésében foglaltakat vizsgálta. Ennek kapcsán egyetértett a másodfokú bíróság azon jogi álláspontjával, amelyet a fogyasztók meghatározott csoportjára vonatkozóan a csoport tagjaira általánosan jellemző magatartás figyelembevételére kapcsán alakított ki. E körben hangsúlyozta a Kúria, hogy ezen fogyasztói csoport adósokat, fizetéssel elmaradókat jelentett, akiknek tartozását a felperes megvásárolta. A fogyasztói csoportra nyilvánvalóan nem kizárólagosan a fokozott érzékenység, kiszolgáltatottság jellemző, hanem az is, hogy fizetési késedelemben voltak, tartozásuk állt fenn, amelyre vonatkozóan szükségszerűen többszörösen és hosszabb ideje tájékoztatásokat, felhívásokat, fizetési felszólításokat kaptak. A felperes által küldött SMS-ek és nyílt levelezőlapok nem érthették váratlanul és felkészületlenül ezen fogyasztói csoportot. Ez ad választ az alperes azon felülvizsgálati kérelemben tett felvetésére is, hogy a másodfokú bíróság - állítása szerint - nem a fogyasztói csoportra általánosan jellemző magatartást vette figyelembe. A jogerős ítélet indokolásából megállapítható volt, hogy a másodfokú bíróság kifejezetten vizsgálta és értékelési körébe vonta ezen fogyasztói csoport magatartási jellemzőit. Utalt arra is a Kúria, hogy a fogyasztói csoport általánosan jellemző magatartása körében nem csupán a felperes által korábban kiküldött értesítőket, tájékoztatókat lehetett és kellett figyelembe venni, hanem azt is, hogy ezen fogyasztók már a felperesi követelés megvásárlása előtt is rendelkeztek tartozással, és ebből következően már az eredeti hitelezőtől is tájékoztatásokat, felszólításokat kellett kapniuk. Ebben a körben nem feltételezésekről és vélelmekről volt szó, hanem általánosan ismert köztudomású tényekről.

[15] A Kúria osztotta a másodfokú bíróság Fttv. 8. § (1) bekezdés sérelmének hiányára vonatkozó jogerős ítéletben szereplő okfejtését is. Annak szükségtelen megismétlése nélkül kiemelte a Kúria, hogy a másodfokú bíróság részletesen elemezte az alperes határozatában kifogás alá vont felperesi SMS-eket és nyílt levelezőlapot, ismertette és elemezte azok tartalmi összetevőit, formai megjelenését, az Irányelvben és a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekben foglaltakkal összevetve helyesen értékelte azokat, megfelelő jogszabály-értelmezés alapján.

Egyetértett a Kúria az alperes azon álláspontjával, hogy nemcsak az a magatartási elem jogellenes, amely kizárólagosan meghatározza a fogyasztó döntését, hanem az is, amely a folyamat egészére kihat. Azonban a másodfokú bíróság éppen ennek mentén vizsgálta és értékelte a felperesi kommunikációt, és jutott arra a következtetésre, hogy az nem volt agresszív kereskedelmi gyakorlatnak minősíthető.

Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem volt jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. *(Kúria Kfv.III.38.088/2014/6.)*”